

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A mese mögötti pernye**

1. A mese mögötti pernye

Dorothea

Alinda pedálja majdnem elakadt. A fém éles csikordulása felhasította a kétszázas szektor nehéz csendjét, ahogy a lány vádlija megrándult. Nem a fizikai kimerültség győzte le, hanem az a forrongó méreg, amit a nagymama monoton, szüntelen mormogása váltott ki belőle. Megint azok a mesék. A vakító napsütésről, a szabad szélről meg a megfoghatatlan múltból – miközben a valóság nem volt más, mint szürke beton, izzadságszag és ózon.

„Hagyd abba!” – sziszegte Alinda a fogai között, miközben a tekintetét kétségbeesetten a mennyezeti kamerákra sütötte. A szája széle megremegett a hirtelen feltámadó dühétől. Mi értelme volt állandóan arról beszélni, ami sosem lesz az övék? A nagymama ringató nosztalgiája nem táplálta az üres gyomrát, nem lazította el a görcsbe rándult vállát, és legfőképpen nem állította meg a fejük felett köröző Őrszemet.

Az idős asszony meg sem rebbent. A pedálja kimérten kattogott tovább, mintha Alinda csapkodó haragja csak a hűtőventilátorok elkerülhetetlen zúgása lenne. Ráncos arca közönyös álarc mögé rejtőzött. „A múltat nem törölhetik el, gyermekem” – mormolta a szája sarkából, de a hangjából hiányzott az igazi együttérzés; csak az a konok, bosszantó makacsság sugárzott belőle, amittől a lány vére még jobban felforrt.

Alinda ökle fehéredésig szorította a hideg fémvázat. Legszívesebben leállította volna a gépet, hogy ordítva törjön ki ebből a fojtogató szorításból, megszakítva a nagymama vakító önbecsapását. Ahelyett, hogy harcolna, az öregasszony csak elaltatni próbálta a jelen fájdalmát a meséivel. De Alinda nem akart elzsibbadni. Ő érezte a bőrén a rabságot, és a tehetetlenség tüzes szilánkként fúródott a mellkasába.

L656 vörös lencséje megvillant a sor szélén, és a gép hűvös hidraulikus zümmögéssel indult el feléjük. Kovács figyelmeztetően köszörülte meg a torkát a szomszédos padnál, de Alinda már nem törődött a veszéllyel. Lángoló tekintettel méregette a nagymamáját, arra várva, hogy az idős asszony végre kinyissa a szemét, és szembesüljön a ténnyel: a meséi semmit sem érnek a megállíthatatlan gépi renddel szemben.